

тебе, градътъ ще поиска да излѣзе извънъ стенитѣ, за да подири храна до насита. Ала още е рано, опасно е... Може би Исакъ Ангелъ ни слага примка...

Въ мигъ предъ Асѣна се мѣрнаха изпититѣ отъ гладъ и лишения лица на Ловчанци. Въ очитѣ имъ горѣше твърда решителностъ: Всички ще умремъ, но Ловечъ не даваме... Ржцетѣ му се сгърчиха отъ яростъ и мѣжа. А малкиятъ, малкиятъ! Исакъ е злобенъ. Може да го убие, или ослѣпи... Наследникътъ на престола, надеждата на държавата, малкиятъ Иоанъ Асѣнъ...

Бащиното сърдце изтрѣпна предъ ужаса на видението. Но и друга мисълъ го разяждаше като отрова. А Елена? Невѣрни ржце бѣха ромейскитѣ. Кога влѣкъ влѣзе въ стадото, мирно ли излизаше? Кога дете падне въ огъня, здраво ли оставаше? Грозна картина трепна предъ трескавитѣ му очи.

Часоветѣ минаваха дълги и страшни.

Отъ кулата се обади проточенъ звукъ на медна трѣба, завършвайки съ кѣси, отсѣчени призиви. Преваляше полунощъ. Тежкитѣ стѣпки на царя кѣнтѣха по каменнитѣ плочи. Сѣнката му играеше тревожно по стенитѣ. Внезапно той махна съ ръка и се спусна навънъ. Тежъкъ и безмълвенъ, като изваяние, Калопетъръ го изгледа съ дълъгъ, горящъ отъ мѣжа погледъ. Асѣнъ се ослуша. Надвеси се отъ перилото на площадката. Долу отекваха само равномерно мѣрнитѣ крачки на бюстителитѣ. Една тиха сѣнка изникна въ полумрака, застана до брата си.

— Где отивашъ?

Иваница, порасѣлъ и възмѣжалъ, съ широки рамене и стройна талия, попита още веднажъ:

— Где отивашъ? Какво си намислилъ?

Царятъ го изгледа внимателно, сякашъ за прѣвъ пѣтъ забелязваше колко се е промѣнило момчето напоследъкъ, бързо превръщайки се отъ юноша въ момъкъ.

— Никой, освенъ стражата, не бива да узнае, че съмъ излѣзълъ отъ крепостта! Не мога повече да чакамъ. Три отряда изпратихме да прегледатъ друмоветѣ и още ги нѣма... Хайде! Върви при Петра...